

Arrest

nr. 167 195 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, wordt op 28 juni 2011 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende vijf jaar uitgezonderd de voorhechtenis wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en wegens het dragen van wapens zonder wettige reden of zonder wettige vergunning.

1.2. Op 28 juni 2011 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 26 augustus 2015 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.4. Op 28 januari 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 29 januari 2016 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 26.08.2015 door de Hof Van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan wapens-verweerwapens-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 28.06.2011 door Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis).

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 28.06.2011

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 26.08.2015 door de Hof Van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan wapens-verweerwapens-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 28.06.2011 door Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

- hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing
bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats / maakt gebruik van een valse identiteit of is gekend onder verschillende aliassen

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
 - Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
 - Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- (...)"

1.5. Op 28 januari 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 29 januari 2016 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980: De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 26.08.2015 door de Hof Van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan wapens-verweerwapens-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 28.06.2011 door Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

1.6. Op 9 februari 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar San Juan.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op waarin zij betoogt dat de verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing aangezien hij op 9 februari 2016 gedwongen werd verwijderd naar zijn land van herkomst en deze beslissing dus volledige uitwerking heeft verkregen en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 9 februari 2016 zonder verzet is vertrokken naar San Juan. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, verklaart zijn raadvrouw zich wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing)

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Bij het nalezen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, dient men vast te stellen dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier is.

De motivering is op alle punten zeer gebrekkig en stelt verzoeker niet in staat om de motieven van de beslissing te achterhalen.

Er wordt slechts kort naar de twee veroordelingen gewezen, waardoor meteen wordt geconcludeerd dat verzoeker een risico vormt nieuwe schendingen van de openbare orde te weeg te brengen. Daarenboven wordt er niet gesteld waarom verzoeker een dermate groot gevaar voor de openbare orde zou inhouden. Er wordt slechts kort verwezen naar wat voor soort wetgeving verzoeker een inbreuk heeft gepleegd. De misdrijven zijn gepleegd in specifieke omstandigheden, en verzoeker beseft hiervan elke schuld. Het is omwille van bepaalde specifieke omstandigheden dat verzoeker deze feiten heeft gepleegd. De specifieke sociale situatie van verzoeker staat geenszins onderschikt in verhouding tot de gepleegde feiten.

Duidelijk is dat aan het gevaar dat verzoeker zogenaamd vormt voor de openbare orde een groter belang wordt gehecht dan aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Verzoeker komt vanaf midden mei 2016 in aanmerking voor verscheidene gunstmaatregelen, zoals het vervroegd vrijkomen al dan niet onder voorwaarden. Indien verzoeker een dermate groot gevaar zou opleveren voor de openbare orde en veiligheid, dan zou de rechter hem een veel grotere straf hebben opgelegd en zou hij vrij binnekort nog niet in aanmerking kunnen komen.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;*
- artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Dit middel is onontvankelijk voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), gelet op het feit dat dit bevel inmiddels werd uitgevoerd en uit het rechtsverkeer is verdwenen. In de hierna volgende bespreking wordt er enkel geantwoord op het middel voor zover dit betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissingen slechts zeer summier en gebrekkig werden gemotiveerd, waardoor zij niet in staat zou zijn om de motieven te achterhalen. Er zou slechts kort naar de twee veroordelingen zijn gewezen, en er zou niet verduidelijkt worden waarom verzoekende partij een dermate groot gevaar voor de openbare orde inhoudt.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in artikel 3 van de wet van 29.07.1991, waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het bestreden inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Er kan dus geenszins worden betwist dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts op gedegen wijze werd gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde inreisverbod, met name 8 jaar.

Het inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Wat betreft de ernstige bedreiging van de openbare orde verwijst de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar volgende elementen:

- verzoekende partij werd op 28.06.2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor het dragen van wapens zonder vergunning en voor inbreuken op de drugswetgeving ;*
- op 26.08.2015 werd verzoekende partij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor inbreuken op de drugswetgeving ;*
- de zeer ernstige verstoring van de openbare orde ;*
- het illegale verblijf in België.*

Op basis van bovenstaande, talrijke, motieven heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie -geheel terecht- beslist dat verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Er kan dus geenszins voorgehouden worden dat de motivering van de bestreden beslissing summier is.

Ten overvloede, de formele motiveringsplicht heeft niet tot doel dat elke bestreden beslissing uitvoerig moet worden gemotiveerd. Het volstaat dat in elke beslissing opgave wordt gedaan van de motieven die de beslissing in rechte en in feite ondersteunen – quod in casu. Het betoog van verzoekende partij is dan ook niet afgestemd op de werkelijke draagwijdte van de formele motiveringsplicht, en mist in die zin juridische grondslag.

Verzoekende partij houdt voor dat verzoekende partij geen dermate groot gevaar zou vormen voor de openbare orde, aangezien zij op termijn in aanmerking zou komen voor verscheidene

gunstmaatregelen. Een en ander zou blijken uit de straffen die door de correctionele rechtbank en het hof van beroep werden opgelegd, en die verzoekende partij zelf aanziet als milde straffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met de strafmaat en dat de strafmaat correct werd weergegeven, waardoor er geenszins onzorgvuldigheid kan worden verweten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris. De beoordeling door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is bovendien niet kennelijk onredelijk, in het licht van de motieven die de gemachtigde van de Staatssecretaris aanhaalt en waaruit de gemachtigde van de Staatssecretaris een ernstige verstoring van de openbare orde door verzoekende partij afleidt.

Het louter feit dat verzoekende partij zijn persoonlijke situatie zelf anders inschat, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen een ernstige bedreiging van de openbare orde uitmaken in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Gelet op de aard van de strafbare feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld, de ernst van de feiten, de duur van de gevangenisstraf en het recidivisme is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, in de zin van art. 74/11, § 1, vierde lid Vreemdelingenwet.

De loutere opmerking in het verzoekschrift van verzoekende partij als dat zij de strafbare feiten zou hebben gepleegd onder specifieke omstandigheden en dat zij elke schuld zou beseffen, kan niets afdoen van het gegeven dat verzoekende partij de feiten heeft gepleegd en dat deze terdege als ernstig werden beoordeeld door de correctionele rechter en nadien door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Betreffende de voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel merkt verweerder vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Verweerder stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen na een grondig en zorgvuldig onderzoek van de specifieke situatie van verzoekende partij. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bij het nemen van de beslissing geenszins kennelijk onredelijk gehandeld, en heeft de bestreden beslissing degelijk en zorgvuldig gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het eerste middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde nu hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 26.08.2015 door de Hof Van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar”* en hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan wapens-verweerwapens-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 28.06.2011 door Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden”*. Tevens wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duur van acht jaar proportioneel is, met name omdat de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren”* en omwille van *“het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt dus niet *“slechts kort verwezen naar wat voor soort wetgeving verzoeker een inbreuk heeft gepleegd”*, doch worden tevens de strafmaat en de data van de veroordelingen vermeldt. Uit het recente karakter en de recidive aard van de veroordelingen, de feiten waarvoor de veroordelingen werden uitgesproken en de niet geringe strafmaat kan genoegzaam worden afgeleid waarom de verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Voorts houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen betwist de verzoeker de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de veroordelingen niet. Deze gegevens vinden bovendien steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker laat weliswaar gelden dat de misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd, gepleegd zijn in specifieke omstandigheden, doch hij laat na deze specifieke omstandigheden concreet te specificeren. Voorts wijst de verzoeker erop dat hij *“vanaf midden mei 2016 in aanmerking (komt) voor verscheidene gunstmaatregelen, zoals het vervroegd vrijkomen al dan niet onder voorwaarden”*, doch de loutere omstandigheid dat hij hiervoor theoretisch in aanmerking komt, houdt niet *ipso facto* in dat hem dergelijke gunstmaatregelen ook effectief zullen worden toegekend. Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn

besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Daarnaast wordt op geen enkel moment door Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht of verzoeker na reeds 10 jaar in België te hebben verbleven, een sociaal leven en familieleven kan hebben opgebouwd. Van een overheid die dermate belangrijke beslissingen dient te nemen over personen hun verdere levensloop, mag men dit nochtans verwachten. Men kan niet anders aanvaarden dat verzoeker na meer dan 10 jaar in België te hebben verblijven een uitgebreid sociaal leven heeft opgebouwd.

Daarenboven heeft verzoeker sinds juli 2014 een relatie met mevrouw G. R. (...), waarbij hij inmiddels een zoonje heeft M. A. G. (...), geboren op 27 juli 2015. Mevrouw G. (...) bezoekt verzoeker samen met hun zoonthe nog steeds zeer regelmatig in de gevangenis van Leuven Centraal en zij vormen nog steeds een koppel.

De bijkomende argumentering van de Belgische Staat dat er een risico bestaat op onderduiken is bovendien niet alleen gebrekkig gemotiveerd, maar dan ook volledig onjuist. Verzoeker heeft reeds eerder aangegeven (zie vonnis Hof van Beroep Antwerpen dd. 26/08/2015) dat hij samenwoonde met mevrouw G. (...) te (...). Hij was weliswaar niet ingeschreven op dat adres, doch had hij een gekende verblijfplaats.

Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft dan ook niet enkel zware negatieve gevolgen voor verzoeker. Ook voor zijn vriendin en hun nog zeer jonge zoonje zijn de gevolgen niet te overzien. Zeker in het geval dat het uitreisverbod niet wordt vernietigd.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dit middel is onontvankelijk voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), gelet op het feit dat dit bevel inmiddels werd uitgevoerd. In de hierna volgende bespreking wordt er enkel geantwoord op het middel voor zover dit betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermingswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij zou sinds juli 2014 een relatie hebben met mevrouw G. R. (...), met Belgische nationaliteit, met wie verzoekende partij een zontje zou hebben. Zij zouden verzoekende partij nog steeds regelmatig bezoeken in de gevangenis.

Het zogenaamde kind van verzoekende partij werd echter niet erkend door verzoekende partij, en er werden zelfs geen stappen ondernomen door verzoekende partij om haar minderjarig kind te erkennen. De afstammingsband met het beweerde kind staat dus geenszins vast, waardoor een beschermingswaardige relatie met het kind niet kan worden voorgehouden.

Het enkele gegeven dat zij verzoekende partij regelmatig zouden bezoeken is geenszins voldoende om te kunnen besluiten tot een beschermingswaardige relatie met verzoekende partij. Er wordt immers op geen enkele wijze aangetoond dat er een effectief beleefd gezins- of familieleven is.

Het loutere feit dat verzoekende partij nog steeds een relatie zou hebben met mevr. G. R. (...) en met haar zou hebben samengewoond voordat zij in de gevangenis zat, toont eveneens niet aan dat er een effectief gezins- of familieleven is.

“Terwijl ook het loutere gegeven dat verzoekende partij en haar zogenaamde partner sedert januari 2013 zouden samenwonen op hetzelfde adres op zich niet aantoonde dat er een effectief beleefd gezins- of familieleven is.” (R.v.V. nr. 125 196 van 4 juni 2014)

Verzoekende partij toont niet in concreto en in specie aan dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Er wordt niet op afdoende wijze aangetoond dat verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie zou hebben met haar partner, noch met het beweerde kind.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Er wordt immers op geen enkele wijze aangetoond waarom de partner van verzoekende partij haar niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst van verzoekende partij.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij

na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Terwijl het in een grensoverschrijdende relatie waarbij de partners een verschillende nationaliteit hebben niet ongebruikelijk is dat één van de partners de banden met zijn land van herkomst verliest:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verweerder wijst er ook op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat stellen om (tijdelijk) contact te onderhouden met haar partner.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verder wordt door verzoekende partij ook voorgehouden dat haar uitgebreid sociaal leven zou zijn geschonden. Verzoekende partij verblijft immers al tien jaar in België en dan zou er een verplichting op de overheid liggen om te onderzoeken of het sociaal leven van verzoekende partij zou geschonden zijn.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien heeft verzoekende partij het voorgehouden gezinsleven volledig in illegaal verblijf uitgebouwd. Ze heeft nooit stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren, terwijl zij al sinds 2005 illegaal in het Rijk verblijft.

Zie dienaangaande ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Verweerder benadrukt dat in dit kader door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst op kennelijk onredelijke wijze is verwezen naar het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij, op grond waarvan terecht werd besloten dat de bescherming van de maatschappij superieur is aan de privébelangen van de verzoekende partij.

Zie ook:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering geenszins strijdig is met artikel 8 EVRM (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel verwijst verweerder naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Vooreerst laat de verzoeker gelden dat men niet anders kan dan aanvaarden dat hij, na meer dan tien jaar in België te hebben verbleven, een uitgebreid sociaal leven heeft opgebouwd. Hij laat evenwel na om concrete gegevens aan te brengen met betrekking tot dit “*uitgebreid sociaal leven*”. Hij brengt ook geen enkel begin van een bewijs hiervan voor. Bovendien toont de verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afweten van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Vervolgens wijst de verzoeker op zijn relatie met mevrouw G.R. waarbij hij sinds 27 juli 2015 een zontje heeft. Hij laat gelden dat zij hem nog steeds zeer regelmatig in de gevangenis bezoeken en dat zij nog steeds een koppel vormen, doch hij staft of onderbouwt de bewering dat zij nog steeds een koppel vormen niet *in concreto* met enig begin van bewijs. Uit een zogenaamd “*synthesedocument telefoongesprek*”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zijn partner op 15 oktober 2015 aan de telefoon verklaard heeft dat hun kind alleen op haar naam staat omdat zij (onder meer) “*schrik heeft voor haar eigen belang en het belang van het kind*”. Zij geeft aan dat zij terug bij haar ouders woont, maar dat zij de verzoeker regelmatig gaat bezoeken in de gevangenis en dat zij een dubbel gevoel heeft betreffende hun relatie: “*ze ziet hem graag en gaat hem bezoeken maar wilt niet dat haar zoon door hem erkend wordt. Terug samen wonen bij eventuele invrijheidstelling weet ze niet, twijfels. Ze wilt hem helpen maar weet niet hoe en heeft schrik voor toekomst van hun zoon*”. In het licht van deze verklaringen is het loutere gegeven dat zijn partner en hun zoon de verzoeker regelmatig komen bezoeken in de gevangenis niet voldoende om te besluiten tot een beschermenswaardig gezinsleven. Aldus toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner niet aan.

Voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met een kind is het niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke

band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk. Wel moeten in dat geval andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact ('*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties*', EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

In casu blijkt niet dat de verzoeker zijn zoon erkend heeft, in tegendeel, zijn partner heeft aan de verwerende partij te kennen gegeven dat zij niet wil dat haar zoon door hem erkend wordt. Voorts brengt de verzoeker geen enkel element voor dat erop wijst dat hij bijdraagt voor de zorg en voor de opvoeding van zijn kind en reikt hij geen enkele concrete informatie aan over de kwaliteit en de regelmatigheid van de contacten met zijn kind. Aldus toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kind niet aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet heeft aangetoond.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Evenmin toont hij aan dat hij zijn privé- en gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn partner en kind. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of

behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande en op zijn recente veroordelingen, toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker laat gelden dat de bijkomende argumentering dat er een risico bestaat op onderduiken volledig onjuist is, doch deze kritiek heeft geen uitstaan met de motieven van de bestreden beslissing maar met de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waaromtrent *supra*, onder punt 3.3., reeds werd gesteld dat het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is. Deze kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.3. Voor wat betreft de aan gevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.3., reeds werd gesteld.

4.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker diende een geplande operatie te ondergaan op 2 maart 2016, dewelke door de genomen beslissingen niet langer meer kan worden uitgevoerd. (stuk 4)

Verzoeker lijdt aan verkalking van zijn aderen en lijdt hierdoor aan enorme ongemakken. Niet alleen zorgt dit voor pijnen, op termijn houdt dit ook een gevaar in voor zijn leven. Door het verkalken van aders kunnen er emboliën ontstaan, welke dodelijk kunnen zijn. Indien verzoeker terug wordt gestuurd naar de Verenigde Staten van Amerika, kan hij niet rekenen op hulp. Verzoeker heeft geen banden meer in zijn land van herkomst en zal aldaar op straat terecht komen.

Bovendien heeft hij daar geen inkomen en ziekteverzekering. Het is algemeen geweten dat het ontbreken van een ziekteverzekering in Amerika, ten gevolge heeft dat men geen goede toegang heeft tot geneeskundige zorg. Bovendien is het afsluiten van ziekteverzekering in Amerika peperduur. Voor verzoeker impliceert dit dat hij een ziekteverzekering niet zal kunnen betalen en zich aldaar niet zal kunnen laten opereren.

Er werd dan ook geen billijke afweging gemaakt tussen het individuele belang en het algemene belang.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 EVRM;

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)”

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekende partij moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben.

De vage beschouwingen van verzoekende partij dat er een operatie gepland zou zijn op 02.03.2016, dewelke niet meer zou kunnen doorgaan door het uitvoeren van de bestreden beslissing, waardoor er op termijn een gevaar zou kunnen zijn voor het leven van verzoekende partij, zijn geenszins voldoende om een schending van artikel 2 EVRM aan te tonen.

De loutere opmerkingen dat verzoekende partij niet zou kunnen rekenen op hulp in het land van herkomst, dat zij geen ziekteverzekering zou hebben en dat het afsluiten van een ziekteverzekering in het land van herkomst peperduur zou zijn, worden geenszins gestaafd met concrete bewijzen.

Verweerder merkt hierbij op dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet zou beschikken over de nodige bestaansmiddelen om een verzekering af te sluiten in haar land van herkomst. Bovendien toont verzoekende partij op geen enkel wijze aan dat de ziekteverzekering in Puerto Rico peperduur zou zijn. Er wordt enkel, in het algemeen, verwezen naar de ziekteverzekering van de Verenigde Staten.

Ten overvloede stelt verweerder vast dat verzoekende partij, toen zij zich nog in het Rijk bevond, de mogelijkheid had om een aanvraag in te dienen om haar verblijf te regulariseren onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, welke zij heeft nagelaten te doen.

De schending van art. 2 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel verwijst verweerder naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3.1. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven en bepaalt het volgende:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)”

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. De verzoeker moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij op 2 maart 2016 een geplande operatie diende te ondergaan, dewelke door de bestreden beslissing niet langer meer kan worden uitgevoerd. Meer bepaald lijdt hij aan verkalking van zijn aderen, waardoor hij “aan enorme ongemakken (lijdt)” en wat op termijn een gevaar voor zijn leven inhoudt, temeer nu hij in zijn land van herkomst niet kan rekenen op hulp nu hij geen inkomen en ziekteverzekering heeft en het “algemeen geweten (is) dat het ontbreken van een ziekteverzekering in Amerika, ten gevolge heeft dat men geen goede toegang heeft tot geneeskundige zorg” en dat “het afsluiten van ziekteverzekering in Amerika peperduur (is)”.

*Waar hij voorhoudt dat de aderverkalking op termijn een gevaar voor zijn leven inhoudt, beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De verzoeker legt immers enkel een medisch verslag vanuit de gevangenis voor, waaruit blijkt dat een bepaalde ingreep (varicectomie) op 12 november 2015 niet kon doorgaan in een niet nader genoemd ziekenhuis in Brugge omwille van zijn gewicht en het risico dat dit meebrengt voor de operatietafel. Uit dit stuk kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de bestreden beslissing de beëindiging van het leven van de verzoeker tot gevolg zal hebben.*

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 2 van het EVRM.

4.3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het medisch verslag vanuit de gevangenis van 2 februari 2016, waaruit blijkt dat een bepaalde ingreep (varicectomie) op 12 november 2015 niet kon doorgaan in een niet nader genoemd ziekenhuis in Brugge (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Aldus wordt niet aangetoond dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.3., reeds werd gesteld.

4.3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN